

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1072/18		
1. USTALENIE FAKTÓW				
1.1 Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
1.1.1.	A. M. (1)	Czyn stanowiący przestępstwo z art. 178 a § 1 kk		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty		
- prowadzenie przez A. M. (1) w dniu 21 kwietnia 2018 roku w godzinach od około 21.00. do 23.35. w K. pojeździe mechanicznego marki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, - prowadzenie przez A. M. (1) pojeździe mechanicznego marki C. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem alkoholu	zeznania świadka M. J.	k. 7-9, 159-160 akt IIK 1072/18 oraz k. 79-80, 151-151v akt IIW 1372/18		

<p>etylowego we krwi od 1,9 ‰ do 1,6 ‰,</p> <p>- w dniu 26 lipca 2018 roku zostało zatrzymane oskarżonej prawo jazdy nr (...),</p>				
<p>zeznania świadka J. G.</p>	<p>k. 12-13, 115v-116v akt IIK 1072/18 oraz k. 10-11, 70-71 akt IIW 1372/18</p>			
<p>zeznania świadka P. P.</p>	<p>k. 45-47 (= k. 89-90 akt IIW 1372/18), k. 115-115v</p>			
<p>zeznania świadka O. J.</p>	<p>k. 158v-159</p>			
<p>protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia</p>	<p>k. 19</p>			
<p>protokoły pobrania krwi od oskarżonej</p>	<p>k. 29-32</p>			
<p>sprawozdania: nr (...).5480.676.18. (...), (...).5480.677.18. (...), (...).5480.678.18. (...),</p>	<p>k. 32-33</p>			
<p>postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy</p>	<p>k. 63a</p>			
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 listopada 2011 roku w sprawie IIK 960/11</p>	<p>k. 27</p>			

opinie pisemna i ustna toksykologiczno-sądowe wydane przez biegłego sądowego z zakresu toksykologii i chemii sądowej R. C.	k. 163-167, 174v-176v		
wydruk z rejestratora rozmów telefonicznych stanowisk oficerów dyżurnych K. wraz z listą nagrań	k. 108-110 akt IIW 1372/18		
notatka urzędowa	k. 96		
dane o karalności	k. 183-184		
ewidencja kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	k. 179-180		
1.2 Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1	A. M. (1)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>- spożywanie alkoholu przez oskarżoną A. M. (1) w dniu 21 kwietnia 2018 roku dopiero po zatrzymaniu pojazdu na parkingu pod hotelem (...),</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej A. M. (1)</p>	<p>k. 56-57, k. 113v-114v, 117, 160-160v, 170v, 175 akt IIK 1072/18, k. 31-32, 69v akt II W 1372/18</p>		
<p>2. OCena DOWOdów</p>				
<p>2.1 Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>				
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>		
<p>1.1.1.</p>	<p>zeznania świadka M. J.</p>	<p>Składając swoje relacje w dniu 22 kwietnia 2018 roku ww. świadek opisał przebieg zdarzeń, które miały miejsce poprzedniego dnia. Wtedy to około godziny 21.00. zadzwoniła do niego A. M. (1), z którą w przeszłości pozostawał w związku, prosząc go, aby przyjechał po nią do restauracji (...), gdyż jest nietrzeźwa i chce wracać do domu. Po głosie rozpoznał, że jest pijana, jej mowa była bełkotliwa. Początkowo odmówił, jednakże kiedy oskarżona zagroziła, iż pojedzie do jego żony, udał się swoim samochodem</p>		

do tej restauracji. Z relacji ww. świadka wynika, iż widział, że oskarżona jest pijana, zataczała się, miała problemy z utrzymaniem równowagi, wyzywała go słowami wulgarnymi, chciała, żeby z nią jechał. Odmówił i odjechał z tamtego miejsca, po czym spotkał się ze swoim kolegą J. G. i od tej pory razem zaczęli jeździć po mieście samochodem kolegi marki V. (...). Następnie świadek przedstawił okoliczności związane z otrzymywaniem połączeń telefonicznych od oskarżonej, skutkiem których około godziny 21.50. udał się do swojego miejsca zamieszkania, gdzie zastał wsiadającą do swojego samochodu A. M. (1). M. J. wskazał na fakt uszkodzenia samochodu marki V. przez oskarżoną podczas wykonywania manewru cofania, która następnie szybko oddaliła się z miejsca zdarzenia, opisał trasę, którą poruszali się wraz z kolegą w pościgu

za oskarżoną, na bieżąco informując policję o kierunku przejazdu, w konsekwencji stwierdzając, iż na ulicy (...) na wysokości sklepu (...) utracili z nią kontakt wzrokowy. Zeznania te Sąd uznał w zasadzie za wiarygodne, są one bowiem logiczne, spójne, świadek składał relacje kilka godzin po zdarzeniu, niejako „na gorąco”, a zatem nie miał on czasu na przemyślenie strategii procesowej, którą miałby w sposób nieprawdziwy obciążyć oskarżoną. Relacje te ww. świadek potwierdził także przed Sądem. Sąd nie dał wiary zeznaniom ww. świadka złożonym na rozprawie w dniu 19 września 2019 roku jedynie w tej części, w której wskazywał on, iż zachowanie oskarżonej pod restauracją (...) obserwował ze swojego pojazdu, nie rozmawiał z nią tego dnia. Relacje M. J., w tym niewielkim zakresie pozostają w sprzeczności ze spójnymi, logicznymi i spontanicznymi

zeznaniami
złożonymi
bezpośrednio po
zdarzeniu, z których
w sposób
jednoznaczny
wynika, iż świadek
miał w tym
czasie bezpośredni
kontakt z A. M.
(1), albowiem kiedy
ta zaproponowała
mu, aby z nią
pojechał, odmówił.
Tę niespójność w
relacjach wiązać
należy, zdaniem
Sądu, wyłącznie z
upływu czasu i
zatarciem się w
pamięci świadka
detali związanych
z przedmiotowym
zajściem.

Jednocześnie ww.
świadek potwierdził,
iż widział jak
oskarżona krzyczała
i mówiła
niezrozumiale,
próbowała zdjąć
buty, potem je
nałożyć i to
wyglądało jakby
była pijana. Sąd
oczywiście miał na
uwadze, oceniając
wiarygodność relacji
ww. świadka, iż
strony w tamtym
okresie pozostawały
ze sobą w konflikcie,
czego wyrazem są
toczące się przed
tut. Sądem
postępowania w
sprawach IIK
588/18 oraz IIK
904/18, w których
oboje skazani zostali

		<p>za przestępstwa popełnione na szkodę drugiego, jednakże nie jest to okoliczność, która z góry dyskredytowałaby relacje świadka M. J. i pozwoliła na uzna oskarżonej, „odegrać się” na niej, jak to sugerowała A. M. (1). Podnieść należy, iż gdyby nie zaistniała kolizja, w której uczestniczył samochód kolegi, świadek najpewniej w ogóle nie poinformowałby o nietrzeźwości oskarżonej organów ścigania, a skłonił go do tego dopiero fakt oddalenia się przez nią z miejsca kolizji. Dodatkowo zeznania ww. świadka zasługują na wiarę, gdyż korespondują z zeznaniami świadka J. G., P. P., opinią biegłego R. C. oraz wydrukiem z rejestratora rozmów telefonicznych stanowisk oficerów dyżurnych K. wraz z listą nagrań.</p>		
	<p>zeznania świadka J. G.</p>	<p>Ww. świadek opisał okoliczności związane z uszkodzeniem jego pojazdu przez oskarżoną A. M. (1) w K. na ul. (...), wskazał na</p>		

		<p>fakt jej ucieczki z miejsca zdarzenia. Sam nie miał wiedzy na temat stanu trzeźwości oskarżonej, albowiem nie miał z nią kontaktu w krytycznym czasie, od kolegi wiedział, że jest ona pijana. W toku przesłuchania na rozprawie dodał, iż M. J. chciał, aby oskarżona od razu przy policjantach dmuchnęła w alkomat i dlatego nie czekali na policjantów, tylko za nią pojechali. Zeznania wiarygodne, jako logiczne i spójne.</p>		
1.1.1.	zeznania świadka P. P.	<p>Ww. świadek, jako funkcjonariusz policji, w sposób rzeczowy, logiczny i konsekwentny, opisał okoliczności związane z zatrzymaniem oskarżonej A. M. (1) około godziny 23.35. w dniu 21 kwietnia 2018 roku pod hotelem (...) w K.. Z relacji ww. świadka wynika, iż na miejscu zastał pojazd marki C. (...) o nr rej. (...), gdzie na przednim siedzeniu siedziała kobieta, która udawała, że śpi, o czym świadczyła okoliczność, iż w</p>		

trakcie świecenia latarką delikatnie mrugała ona oczami. Nie reagowała ona na kilkukrotnie kierowane wezwania do otworzenia pojazdu, dopiero po kilku minutach, gdy policjanci zagrozili jej wybicciem szyby, otworzyła pojazd. Jak wskazał świadek P. P. od kobiety, którą okazała się być A. M. (1), czuć było silną woń alkoholu, potykała się ona, miała zachwianie równowagi oraz niewyraźną, bełkotliwą mowę. Świadek P. P. zeznał, iż podczas rozmowy kobieta przyznała się, że jechała pod wpływem alkoholu oraz, iż wcześniej cofając uderzyła w pojazd marki V. należący do J. G.. A. M. (1) odmówiła wykonania badania na zawartość alkoholu, dlatego została jej pobrana krew do badania. Świadek potwierdził zapisy w swoim notatniku służbowym k. 124-127 oraz 128-133 akt IIW 1372/18 tut. Sądu. Brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości jego relacji. Ww. świadek jest osobą całkowicie obcą dla oskarżonej,

		nie ma on zatem żadnego interesu ani procesowego ani osobistego, aby przedstawiać zdarzenia, niezgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem.		
1.1.1.	zeznania świadka O. J.	Potwierdziła fakt, iż oskarżona A. M. (1) była w godzinach wieczornych pod jej domem, daty dziennej nie potrafiła podać. Nie miała ona wiedzy, w jakim stanie była oskarżona, czy była ona pod wpływem alkoholu, bo bała się wyjść na zewnątrz. Mąż potem mówił jej, że ta pani, jak odjeżdżała spod bloku, to uderzyła w samochód kolegi męża. Zeznania spójne i logiczne.		
1.1.1.	protokół doprowadzenia w celu wytrzeźwienia	Sporządzony przez uprawniony organ, zgodnie z obowiązującymi przepisami.		
1.1.1.	protokoły pobrania krwi	Sporządzone przez uprawnioną osobę, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Nie były one kwestionowane przez strony postępowania.		
1.1.1.	sprawozdania: nr (...).5480.676.18.	Opinie fachowe i rzetelne, nie		

	(...), (...) 5480.677.18. (...), (...) 5480.678.18. (...)	negowane przez którąkolwiek ze stron, sporządzone przez podmiot posiadający bogatą wiedzę merytoryczną i doświadczenie zawodowe. Przeprowadzone badania dowiodły, iż we krwi pobranej od A. M. (1) w dniu 22 kwietnia 2018 roku kolejno o godz. 1.10. stwierdzono 1,48 ‰ alkoholu etylowego. Natomiast we krwi pobranej o godz. 1.40 stwierdzono 1,41 ‰ alkoholu etylowego, zaś o godz. 02.10. stwierdzono 1,35 ‰ alkoholu etylowego.		
1.1.1.	postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy	Wydane przez właściwy organ, zgodnie z obowiązującymi przepisami.		
1.1.1.	wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 listopada 2011 roku w sprawie IIK 960/11	Wydany przez właściwy organ zgodnie z obowiązującymi przepisami. Skazanie objęte tym wyrokiem uległo już jednak zatarciu, o czym świadczy aktualna karta karna, a także notatka urzędowa k. 96 akt sprawy.		
1.1.1.	dane o karalności	Dokument sporządzony przez		

		właściwy organ, na podstawie obowiązujących przepisów.		
1.1.1.	opinie toksykologiczno-sądowe pisemna i ustna wydane przez biegłego sądowego z zakresu toksykologii i chemii sądowej R. C.	Sąd w całości podzielił powyższe opinie pisemną i ustną biegłego, są one bowiem pełne, jasne oraz nie zawierają sprzeczności, zaś biegły, posiada stosowne doświadczenie w swojej dziedzinie, w sposób logiczny uzasadnił poszczególne wnioski płynące z opinii. Sporządzone przez biegłego opinie zakładały istnienie dwóch wariantów przebiegu zdarzenia wyłaniających się ze zgromadzonego materiału dowodowego, tj. wersji zdarzenia podawanej na rozprawie przez oskarżoną, zgodnie z którą miała ona wypić alkohol dopiero na parkingu przez hotelem (...) oraz wersji, na której opierało się oskarżenie, że alkohol ten oskarżona spożywała wcześniej i znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadziła pojazd mechaniczny w ruchu lądowym.		

Odnosząc się do wersji przedstawionej przez oskarżoną, biegły R. C. w opinii wskazał, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego można stwierdzić, na podstawie obliczeń prospektywnych, że spożycie przez oskarżoną bimbrow w ilości około 200 ml, zakładając jego stężenie na poziomie około 70% (najczęstsze stężenie bimbrow) spowodowałoby osiągnięcie przez nią maksymalnego stężenia alkoholu we krwi na poziomie około 2,6-2,7 ‰. Stężenie takie zostałyby osiągnięte w czasie do półtorej godziny od momentu zakończenia konsumpcji na czczo lub w czasie trzech godzin po spożyciu na pełen żołądek. A. M. (1) eliminowała już alkohol od godziny 01.10, kiedy to jego stężenie wynosiło 1,48 ‰. W konkluzji biegły wskazał, iż wersja oskarżonej nie koreluje absolutnie z wynikami przeprowadzonych badań krwi i można ją uznać za

niezgodną z prawdą. Jednocześnie zaznaczył, iż jedynie spożycie przez oskarżoną w deklarowanym czasie alkoholu o stężeniu 40% skutkowałoby maksymalnym stężeniem alkoholu w organizmie na poziomie 1,5 ‰, które A. M. (1) osiągnęłaby w godzinie pierwszego badania, jednakże pod warunkiem, że jej żołądek byłby wypełniony treścią pokarmową (program uwzględnia tzw. deficyt alkoholowy). Tymczasem oskarżona sama podała, iż tego dnia prawie nic nie jadła, zaś na kolacji ze swoimi klientami zjadła jedynie małego placka ze szpinakiem. Praktycznie zatem alkohol został spożyty przez nią na pusty żołądek, a w takim przypadku, zdaniem biegłego maksymalne stężenie spożytego alkoholu 40% byłoby wyższe i w wersji najbardziej korzystnej dla oskarżonej wynosiłoby 1,75 ‰, zaś osiągnięty wynik I badania

		<p>krwi przekracza tę wartość. Biegły, na polecenie Sądu na rozprawie w dniu 27 lutego 2020 roku, przeprowadził rachunek retrospektywny, przy założeniu braku spożywania alkoholu przez oskarżoną w deklarowanym czasie, tj. po zatrzymaniu się pod hotelem (...), który umożliwił Sądowi ustalenie jej stanu trzeźwości w krytycznym czasie.</p>		
1.1.1.	<p>ewidencja kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego</p>	<p>Sporządzona przez uprawniony organ zgodnie z obowiązującymi przepisami.</p>		
1.1.1.	<p>wydruk z rejestratora rozmów telefonicznych stanowisk oficerów dyżurnych K. wraz z listą nagrań (k. 108-110)</p>	<p>Sporządzony przez uprawniony organ, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Z wydruków tych wynika, iż w dniu 21 kwietnia 2018 roku z telefonu należącego do M. J. - 553 723 000 na numer dyżurnego K. w godz. 22.26.20 –do 22.40.19 wykonano 11 połączeń. Wydruk te koresponduje z zeznaniami świadków M. J. oraz J. G..</p>		

<p>2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>				
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>1.2.1</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej A. M. (1)</p>	<p>Odnośnie wyjaśnień oskarżonej, iż krytycznym czasie prowadziła pojazd marki C. będąc trzeźwa, a alkohol spożyła dopiero pod hotelem (...) to Sąd nie dał im wiary. Po pierwsze wyjaśnienia oskarżonej A. M. (1) są niespójne i zupełnie nielogiczne oraz sprzeczne, nie tylko ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ale także zasadami doświadczenia życiowego. Najpierw bowiem funkcjonariuszom policji na parkingu przez hotelem (...) w dniu 21 kwietnia 2018 roku o godz. 23.35. przyznała się, iż jechała pod wpływem alkoholu i spowodowała kolizję</p>		

drogą podczas wykonywania manewru cofania. Nie mówiła nic natomiast o spożywaniu na parkingu jakiegokolwiek alkoholu, a nieprawdopodobnym wydaje się wręcz, aby zapomniała wspomnieć policjantom o tak ważnym fakcie. W czasie natomiast pobierania jej krwi do badań oskarżona trzykrotnie zadeklarowała spożycie o godzinie 15.00. cytrynowej oraz piwa, bez sprecyzowania ilości. Wersja o spożywaniu przez A. M. (1) alkoholu, już po zakończeniu kierowania pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...), pojawiła się dopiero na etapie postępowania sądowego. Wtedy to bowiem, będąc w nerwach i w stresie, spowodowanym wcześniejszym zachowaniem się M. J., miała wypić 200 ml bimbrow. Nie potrafiła podać co to był za bimbrow, o której godzinie dokładnie go wypić, jak również jak długo go spożywała. Oskarżona starała się przekonać, że

cała sytuacja, która zaistniała, była wynikiem wyłącznie intrygi związanej przez M. J., z którym była wcześniej w związku, a którego to obawiała się, gdyż odgrażał się jej w tym dniu, że zrobi wszystko, aby straciła prawo jazdy, jak również, że wykończy ją psychicznie tak że wyląduje w psychiatryku. O kierowanych w tym dniu groźbach nie zawiadamiała jednak organów ścigania. Dodatkowo mężczyzna ten wcześniej ją pobił. Podnosząc wskazane powyżej okoliczności A. M. (1) usiłowała podważyć wiarygodność świadka M. J.. Nie może przy tym ujść uwagi, iż i ona została skazana wyrokiem zapadłym w sprawie IIK 588/18 tut. Sądu za przestępstwo popełnione na szkodę M. J., zaś mimo deklarowanej obawy co do jego osoby, wielokrotnie nawiązywała z nim w dniu 21 kwietnia 2018 roku kontakt telefoniczny, informując go o miejscu swojego aktualnego pobytu,

		<p>co więcej udała się do jego miejsca zamieszkania, by o ich romansie poinformować żonę świadka.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że M. J. powiadomił o tym, że oskarżona kieruje pojazdem pod wpływem alkoholu, dopiero w momencie spowodowania przez nią kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd J. G. i podjęcia przez nią ucieczki, co podważa wersję oskarżonej co do motywów, jakimi kierował się świadek dokonując zawiadomienia, a to „zniszczeniu” jej i wsadzeniu do więzienia. W świetle powyższego oczywiste jest, że wyjaśnienia oskarżonej stanowią jedynie dość nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo, szczególnie, iż pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadków P. P. i M. J. oraz opinią biegłego R. C..</p>		
1.1.1	opinia sadowo – lekarska wydana	Opinia ta, jako niepełna, nie miała znaczenia dla		

	<p>przez toksykologa A. M. (2) k. 117-118</p> <p>akt IIW 1372/18</p>	<p>rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Została ona sporządzona dla potrzeb toczącej się przed tut. Sądem sprawy IIW 1372/18. Biegła A. M. (2) ograniczyła się do konkluzji, iż w świetle dowodów zebranych w aktach sprawy, stwierdzony w organizmie A. M. (1) wynik badania na zawartość alkoholu nie jest miarodajny dla przyjęcia, że w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego przed godziną 23.35. znajdowała się ona w stanie nietrzeźwości lub po użyciu alkoholu. Biegła nie dokonała jednak żadnych obliczeń diagnostycznych, w tym rachunku retrospektywnego, nie brała również pod uwagę deklarowanego przez oskarżoną spożycia alkoholu oraz wyników jego stężenia.</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>				
	<p>Punkt rozstrzygnięcia wyroku z</p>	<p>Oskarżony</p>		

x	3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	A. M. (1)	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
<p>Dokonana przez Sąd analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwoliła na ustalenie, iż oskarżona A. M. (1) w dniu 21 kwietnia 2018 roku w godzinach od około 21.00. do 23.35. w K., znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się stężeniem alkoholu etylowego we krwi od 1,9 ‰ do 1,6 ‰ prowadziła pojazd mechaniczny marki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, w pełni wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk.</p> <p>Z zeznań świadka M. J. wynika bowiem, iż w dniu 21 kwietnia 2018 roku około godziny 21.00. telefonicznie skontaktowała się z nim oskarżona A. M. (1), która poprosiła go, aby przyjechał po</p>				

nią do restauracji (...), gdyż jest pijana i chce wracać do domu. Po głosie rozpoznał, iż kobieta jest pijana, jej mowa była bełkotliwa. Następnie ww. świadek udał się we wskazane miejsce, gdzie po zachowaniu oskarżonej (zataczanie się, problemy z utrzymaniem równowagi) i mowie (bełkotliwa mowa), stwierdził, iż jest ona nietrzeźwa. Kolejny kontakt z A. M. (1) ww. świadek miał około godziny 21.50, kiedy to oskarżona, podczas wykonywania manewrów cofania, doprowadziła do kolidowania z samochodem marki V., należącym do jego kolegi J. G., po czym oddaliła się z miejsca zdarzenia. Poruszając się za nią świadek M. J. telefonicznie w godz. 22.26.20 do 22.40.19. wielokrotnie informował dyżurnego K. K. o aktualnym położeniu jej pojazdu i o tym, że pojazdem tym porusza się nietrzeźwa kierująca. Z zeznaniami świadka M. J. korespondują

zeznania świadka
- funkcjonariusza
policji P. P., który
wskazał, iż w dniu
21 kwietnia 2018
roku około godziny
23.35, z polecenia
dyżurnego K. K.,
udał się w rejon
parkingu hotelu
(...), gdzie miał
znajdować się pojazd
marki C. (...) koloru
białego o nr rej.
(...), którym miała
kierować kobieta w
stanie nietrzeźwości.
Podczas kontroli od
kobiety czuć było
silną woń alkoholu,
kobieta potykała się,
miała zachwianie
równowagi oraz
niewyraźną,
bełkotliwą mowę.
Opis zachowania
oskarżonej podany
przez świadka P.
P. koresponduje
zatem ze sposobem
zachowania
oskarżonej,
przedstawionym
przez świadka M. J..
Dodatkowo świadek
P. P. zeznał, iż
kobieta, podczas
rozmowy, przyznała
się, iż jechała pod
wpływem alkoholu
oraz, że wcześniej
cofając uderzyła w
pojazd marki V.,
należący do J.
G.. Podkreślenia
wymaga, iż
zachowanie
oskarżonej, która po
przybyciu
funkcjonariuszy

udawała, że śpi, nie chciała otworzyć samochodu, a nadto poddać się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, świadczy o tym, że nie miała ona czystego sumienia. Osoba bowiem, która nie ma nic do ukrycia dąży do najszybszego wyjaśnienia sprawy i oczyszczenia się ze stawianego zarzutu, czy podejrzenia, a nie zachowuje się w taki sposób, jak A. M. (1). Oskarżona w trakcie przeprowadzonych przez funkcjonariuszy policji czynności nie wspominała natomiast o spożywaniu jakiegokolwiek alkoholu na parkingu przed hotelem (...), już po zaprzestaniu przez siebie jazdy, nie okazywała funkcjonariuszom butelki po bimbrze, który rzekomo miała wypić. Niewątpliwie natomiast, gdyby rzeczywiście taka sytuacja miała miejsce powiedziałyby o tym interweniującym policjantom. Powyższe wskazuje, iż ta wersja

zdarzeń powstała w późniejszym czasie, dla potrzeb toczącego się postępowania karnego. Podnieść również należy, iż oskarżona w trakcie trzykrotnego pobierania jej krwi do badania w dniu 22 kwietnia 2018 roku w godzinach 01.10 do 2.10. deklarowała spożycie poprzedniego dnia o godz.. 15.00. cytrynowej i piwa, co niweczy jej twierdzenie, iż alkohol wypła dopiero pod hotelem (...), czyniąc tym samym wyjaśnienia całkowicie niewiarygodnymi.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wykazał, iż oskarżona, po zatrzymaniu pojazdu pod hotelem (...) nie spożywała żadnego alkoholu, a zatem do ustalenia zawartości alkoholu w jej krwi w dniu 21 kwietnia 2018 roku w godzinach 21.00.-23.35. okazała się przydatna ustna opinia biegłego R.

C. złożona na rozprawie w dni 27 lutego 2020 roku (k. 174v-176v). W takim bowiem przypadku możliwe było przeprowadzenie przez biegłego rachunku retrospektywnego w dwóch wersjach, w zależności od założonego współczynnika eliminacji alkoholu na poziomie od 0,1 do 0,2 ‰. I tak, z dokonanych przez biegłego R. C. wyliczeń wynika, iż przyjmując ten współczynnik na poziomie 0,1 ‰ stężenie alkoholu we krwi oskarżonej wyniosłoby około godziny 21.00. -1,9 ‰, około godziny 23.10 – 1,68 ‰, zaś około godziny 23.30. – 1,6‰. Przyjmując natomiast współczynnik na poziomie 0,2 ‰ stężenie alkoholu we krwi oskarżonej wyniosłoby o godzinie 21.10. - 2,28‰, zaś około godziny 23.35. około 1,8 promila. Biegły R. C. zaznaczył, iż mając na względzie indywidualny współczynnik oskarżonej, który wynosi 0,13 ‰ na godzinę, bliższa w jej przypadku

jest wersja ze współczynnikiem 0,1 ‰, która dodatkowo wskazuje na najbardziej korzystne dla niej parametry. Biegły podał także, iż osoby, których stężenie alkoholu we krwi mieści się w przedziale 1,4 -2,2 ‰ mogą zachowywać się w sposób brawurowy, agresywny, bez kontroli swoich zachowań, może u nich wystąpić, z uwagi na porażenie ośrodkowego układu nerwowego, bełkotliwa mowa, zwiększona samoocena, nieuzasadniona pewność siebie. A zatem opis zachowania oskarżonej przedstawiony przez świadka M. J. nie stoi w sprzeczności z wnioskami wynikającymi z opinii biegłego.

Sąd oczywiście dostrzega, iż w sprawie IIW 1372/18 oskarżona została uznana za winną popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw, jednakże Sąd w żadnym razie nie jest związany tym rozstrzygnięciem, tym bardziej, iż opisane powyżej

dowody,
przeprowadzone w
niniejszym
postępowaniu, dały
podstawę do
poczynienia
odmiennych ustaleń
faktycznych.

Stan nietrzeźwości
osoby kierującej
pojazdem zachodzi,
gdy zawartość
alkoholu we krwi
przekracza 0,5 ‰
albo prowadzi do
stężenia
przekraczającego tę
wartość lub też, gdy
zawartość alkoholu
w 1 dm³
wydychanego
powietrza
przekracza 0,25 mg
albo prowadzi do
stężenia
przekraczającego tę
wartość (art.115 § 16
kk).

Niewątpliwą jest
rzeczą, że
prowadzenie
pojazdu
mechanicznego lub
innego pojazdu w
stanie nietrzeźwości
lub pod wpływem
środka odurzającego
godzi w sposób
bezpośredni w
bezpieczeństwo
ruchu, stanowiąc
umyślne naruszenie
zasad
bezpieczeństwa oraz
stwarzając
hipotetyczne
niebezpieczeństwo
nastąpienia

poważnych skutków.
Art. 178 a §
1 kk kryminalizuje
bezszykowne
prowadzenie
pojazdu w stanie
nietrzeźwości lub
pod wpływem
środka
odurzającego.
Uzasadnieniem
karalności samego
prowadzenia
pojazdu w stanie
nietrzeźwości lub
pod wpływem
środka odurzającego
jest poważne
zagrożenie, jakie
ono stwarza dla
osoby prowadzącej
pojazd oraz innych
osób. Kierowanie
pojazdem, a
zwłaszcza pojazdem
mechanicznym po
drogach publicznych
wymaga pełnej
sprawności
psychomotorycznej,
czujności, napięcia
uwagi, zdolności do
natychmiastowego,
prawkownego
reagowania na
powstające sytuacje
na drodze.
Tymczasem - jak
dowodzą liczne
badania - nawet
małe ilości alkoholu
(poniżej 0,5‰) w
organizmie
człowieka powodują
istotne zaburzenia
percepcji i uwagi,
upośledzenie
koordynacji ruchów,
osłabienie
sprawności wzroku,

zwężenie pola
widzenia i
akomodacji. Do tego
dochodzi
odhamowanie
psychiczne,
spotęgowanie
reakcji popędowych,
osłabienie
samokrytycyzmu i
poczucia
odpowiedzialności,
większa skłonność
do ryzyka.
Przestępstwa z art.
178a § 1 kk może być
popelnione
wyłącznie z winy
umyślnej. Jednak
odpowiedzialność na
podstawie tego
przepisu może mieć
miejsce zarówno
wówczas, gdy
sprawca ma
świadomość, że
znajduje się w
stanie nietrzeźwości
lub pod wpływem
środka
odurzającego, jak
i wtedy, gdy
przewiduje, iż
alkohol bądź inny
środek nie został
wydalony z
organizmu i na to się
godzi.

Przesłanką
konieczną do
przypisania sprawcy
odpowiedzialności
za przestępstwo
jest wykazanie mu
winy. Pojęcie „winy”
można określić jako
możliwość
uczynienia sprawcy
zarzutu, iż w

czasie i miejscu, gdy miał możliwość zachowania się zgodnego z prawem, wybiera zachowanie się niezgodne z obowiązującymi normami prawnymi. Wina w przypadku oskarżonej była niewątpliwa. A. M. (1) jest kobietą dojrzałą, o ukształtowanej już osobowości, właściwym stanie rozwoju umysłowego, wolnym od zakłóceń czynności psychicznych i odpowiednim zasobie doświadczenia życiowego, zatem ma wystarczające rozeznanie i wiedzę życiową, by znać skutki spożycia alkoholu, czas jego spalania i konsekwencje prawne kierowania pod wpływem alkoholu. Zdaniem Sądu, żadne okoliczności nie usprawiedliwiają oskarżonej.

A. M. (1), mając świadomość rodzaju i ilości wprowadzonego do organizmu alkoholu oraz rozeznanie co do tego, że wydalanie alkoholu jest procesem długotrwałym,

decydując się na prowadzenie pojazdu mechanicznego po zakończeniu jego konsumpcji, przewidywała możliwość popełnienia przestępstwa i godziła się na to. Niewątpliwie oskarżona naruszyła podstawowy obowiązek ciążyący na kierowcy (zachowania trzeźwości), a tym samym regułę ostrożności o fundamentalnym wręcz znaczeniu dla bezpieczeństwa komunikacji. W ocenie Sądu po stronie oskarżonej brak jest jakiegokolwiek atypowej sytuacji motywacyjnej, dla której mogłaby ona nie dać posłuchu normie sankcjonowanej określonej w art. 178a § 1 kk. W tych okolicznościach stopień winy oskarżonej należy ocenić na znaczny.

Jako znaczny Sąd ocenił również stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej. A. M. (1) swoim zachowaniem godziła w niezwykle istotne dobro prawne, jakim jest

bezpieczeństwo w komunikacji.
Naruszyła jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu, jaką jest zasada trzeźwości, zdecydowała się na prowadzenie samochodu, pomimo, że zawartość alkoholu w jej organizmie przekraczała dolną granicę stanu nietrzeźwości określoną w przepisach i to kilkukrotnie. Takie zachowanie podjęła umyślnie, wiedziała, że jako kierowca ma obowiązek zachowywać trzeźwość, iż po spożyciu alkoholu nie można jej prowadzić pojazdów, by nie narażać siebie i innych użytkowników dróg na niebezpieczeństwo. Występek wskazany w art. 178a § 1 kk należy do grupy formalnych, sam fakt bowiem prowadzenia pojazdu mechanicznego lub innego pojazdu w stanie nietrzeźwości albo pod wpływem środków odurzających stanowi jego ustawowe

<p>znamiona. Bez znaczenia jest okoliczność, że pojazd był prowadzony prawidłowo i nie sprowadzał żadnego niebezpieczeństwa (por. wyrok SN z 24 listopada 1960 r., V K. 556/60, (...) 1961, nr 1, s. 190, wyrok SN z 10 marca 1964 r., IV K. 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152).</p>				
	<p>3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>			
<p>Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			<p>B. K.</p>	
			<p>M. G.</p>	
	<p>3.3 Warunkowe umorzenie postępowania</p>			
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>				
<p>#</p>	<p>3.4 Umorzenie postępowania</p>			

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania				
#	3.5 Uniewinnienie			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia				
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
A. M. (1)		I.	Sąd kierując się dyrektywami z art 53 kk, orzekł w stosunku do oskarżonej za przestępstwo przypisane jej niniejszym wyrokiem karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy	

			<p>na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym. Liczba orzeczonych wobec oskarżonej miesięcy kary ograniczenia wolności odpowiada stopniowi zawinienia oraz społecznej szkodliwość dokonanego przez nią czynu. Ustalona liczba godzin w ocenie Sądu uwzględnia sytuację rodzinną A. M. (1), która nie pracuje, ma na utrzymaniu jedno dziecko, którym się opiekuje.</p>
A. M. (1)	II.	I.	<p>Na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk, Sąd orzekł wobec A. M. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Orzeczenie tego rodzaju środka karnego wobec oskarżonej miało charakter obligatoryjny, czas trwania zakazu jest niezbędny do wyeliminowania A. M. (1) z ruchu drogowego, aby zapewnić jego bezpieczeństwo i jednocześnie jest to okres wystarczający</p>

			dla osiągnięcia celów prewencyjnych w stosunku do oskarżonej.
A. M. (1)	III.	I.	Na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie to nie jest formą naprawienia szkody, lecz stanowi środek karny pełniący funkcje o penalnym charakterze, jego wysokość określona w najniższym dopuszczonym przez ustawę wymiarze, została dostosowana do możliwości finansowych oskarżonej, która nie osiąga stałego dochodu i utrzymuje jedno dziecko.
A. M. (1)	IV.	I.	Na podstawie art. art. 63 § 4 kk Sąd zaliczył oskarżonej A. M. (1) na poczet orzeczonego wobec niej w punkcie II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy nr (...)

			od dnia 26 lipca 2018 roku.	
5. 1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
1.6. inne zagadnienia				
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę				
7. KOszt procesu				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
V.	Na koszty złożyły sądowe w niniejszej			

sprawie w łącznej kwocie 3883,15 zł złożyły się na następujące kwoty:

- 120 zł tytułem opłaty od kary ograniczenia wolności na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.);

- 30 zł tytułem opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk w zw. z § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861);

- 40 zł tytułem opłaty za ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z

dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663 ze zm.)'

- 208,03 zł za przeprowadzenie badania i wydanie sprawozdania z zakresu badania alkoholu etylowego w płynach ustrojowych (k. 34),

- 2092,50 zł tytułem należności świadków (k. 110, 144),

- 1392,62 zł wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłego R. C. (k. 168, 173).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk uznając, iż aktualna sytuacja oskarżonej, pozwala na uiszczenie przez nią kosztów sądowych jedynie w części, tj. w kwocie 1500 złotych. A. M. (1) aktualnie nie osiąga dochodów, ma zaś na utrzymaniu jedno dziecko.

1.Podpis		
Sędzia Monika Marcinkowska		